

„Lupa” micului ecran

● Am mai scris și altă dată la această rubrică despre riscurile „preluării” pentru televiziune a unor spectacole de teatru.

La început de an 2000, Teatrul Național de Televiziune a prezentat, cu reclama aferentă politicii de „deschidere” a postului public, o montare șocantă, **Conu’ Leonida față cu reacțiunea**, spectacol pentru care Claudiu Goga a obținut premiul pentru regie la festivalul studentesc de la Slobozia și premiul de debut la Gala UNITER. În ciuda faptului că s-a procedat cu profesionalism la adaptare și înregistrare (de către Tudor Mărăscu – regia și Adrian Morariu – imaginea), spiritul iconoclast care anima reprezentația *live* și care a stârnit entuziasmul spectatorilor și al criticilor a dispărut ca și cum n-ar fi existat niciodată. Tot ce părise inteligent și

inedit în lectura speculativă a tânărului director de scenă acum nu mai era decât enervantă gratuite și supărător prost-gust. Lipsiți de respirația sălii, actorii au fost sufocați de propria lor formulă interpretativă, îngroșată fără voie prin detalieri, prin neadecvata subliniere a unor accente. Scenografia lui Viorel Penișoară-Stegaru, inspirată de perena maculatură a presei românești de ieri și de azi, nu mai are același efect ca în luminile rampei, unde prezența ziarelor concure abundența „textilelor” ce asigurau confortul și tabieturile vetustului cuplu „republican”. Doar jocul de umbre – fantasma alegorică inchipuită simplu de actorii Teatrului „Arlechino” – a câștigat în pregnanță, amintind pentru un moment de fiorul comicalui grotesc care a făcut faima spectacolului.

● Insolită incursiune paroxistică în subconștientul colectiv și individual, orchestrată în acorduri de vals ca o necesară descărcare nervoasă la nivelul epidermei sociale – astfel am definit la premieră spectacolul **Copiii soarelui**, realizat de Cristian Hadji-Culea, în scenografia lui Vittorio Holtier, la Teatrul Mic. Constantin Dicu a optat pentru o televizare „serializată” forțată, căci fragmentarea nu are cum fi în avantajul unei construcții dramaturgice concepute spre a fi consumată într-o unică repriză. Originalitatea plastică a montării e dată de nuanța dominantă a lemnului negeluit, dar și a deșertului sufletesc al acestor eroi îmbarcați pe o corabie ce ar trebui să navigheze spre soare, dar care se află în derivă pe uscat, cum sugerează ironic părințele lor, Maxim Gorki. Clasicul care, o dată scăpat de grila lecturilor marxist-leniniste, își relevă pertinența în diagnosticarea societăților la vreme de criză și răscruce. De unde și actualitatea textului, care l-a interesat pe regizor și-i motivează pe interpreți. Interpreți care, datorită directorului de imagine Cristian Nicolau, au parte de excelente prim-planuri și încadrături inspirate și bine plasate în desfășurarea intrigii, susținută și prin montajul atent al tandemului Emilia Andreescu – Otilia Georgescu. Favorizate sunt acțiunile, fiecare în parte de o tulburătoare frumusețe, nuanțată conform cerințelor rolului: voluptuos disponibilă, soția neglijată creată de Cătălina Mustață; temător vibrantă și maladivă, eroina Lamiei Beligan; agresiv posesivă, fermecătoarea parvenită mioapă a Irinei Movilă; obraznică și prea-isteață, servanta jucată de Ruxandra Enescu etc. Actorii au la rându-le ocazia să „dialogheze” dezinvolt cu aparatul de filmat. Și Mihai Dinval – savantul aerian, și Claudiu Istodor – veterinarul blazat, și Radu Amzulescu – artistul ipocrit, și Sorin Medeleni – îmbogățitul „generos” etc. Căci, într-adevăr, s-a profitat la maximum de avantajele televiziunii, care poate evidenția atât o banală tresărire cât și o complexă imagine de ansamblu, îmbrățișând în plonjeu și macheta bisericii, simbolică instanță, inutilă însă în arbitrara ordine iluzoriu restabilă.

Adrian Rătoi și Mircea Andreescu în **Conu’ Leonida ...**

Irina Coroiu